

eindelijk eens te openen voor het werkelijke, logische, eenvoudig menselijke en zedelijke leven.

„'t Is mijn gewoonte niet je te beliegen, Emma. Dat weet je even goed, als ik zelf. Van mijn verleden is alles je bekend en zoolang wij getrouwd zijn heb ik geen daad gedaan, geen gedachte gehad, waarover ik mij zou moeten schamen, of die ik om andere redenen zou willen verbergen. — Ik hoop, dat je mij dit na durft”

„Je *hoopt*?”

„Ja ik hoop”

Even weifelde hij, zoekend naar een rechtvaardiging van zijn woord; toen klonk het wel bedaard, maar minder koud en vast:

„Weet ik, waarover jelui correspondeeren?”

Scherp keek hij Emma in de oogen; maar al, wat hem trof, was, dat haar opwinding aanhield. Een bitter lachje omspeelde haar mond. Zij scheen niet eens dadelijk te kunnen antwoorden.

„Zoo hebben die paar brieven 't gedaan.”

„Een correspondentie van een getrouwde vrouw met een ongetrouwen man is toch niet zóó alledaagsch of vind jij dat wel?”

„Ik weet het niet, man. Siria komt in Den Helder veel bij een officier aan huis, die weduwnaar is en een opgeschoten dochttertje heeft. Hij verzocht mij iets te koopen, dat paste voor een meisje van haar leeftijd en in dien brief weidde hij een beetje uit over zijn leven en zijn levensbeschouwing, net zooals hij vroeger gewoon was mondeling te doen Ik stuurde het gevraagde met een antwoord en kreeg een tijdje later weer een brief. Zes of zeven brieven hebben wij in 't geheel gewisseld; zij liggen nog allen boven. Waarom heb je niet — vóór mij te wantrouwen — gevraagd ze te mogen lezen?”

Voor Blank lag er valsheid in die vraag. Zou niet juist dit verzoek om inzage bewezen hebben, dat zijn wantrouwen reeds bestond?

„Omdat jij me dit hadt moeten aanbieden.”

„Dat heb ik gedaan, Willem.”

„Toen 't te laat was, ja; maar laten wij daar nu niet over twisten. Dat leidt tot niets meer. Je hebt me gevraagd, waarom ik naar den Helder ben gegaan, luister nu ten minste naar mijn antwoord.”

Emma zweeg; maar geen woorden hadden tot Blank duidelijker kunnen zeggen: je begrijpt me toch niet, je hebt me nooit begrepen, dan de diepe zucht, die haar lippen ontgleed. Ja, ja, *hij* was de tiran, de botterik, de lomperd, de valschaard; Siria was de zachte, fijngevoelende, delicate, openhartige

Zijn brein voltooide de phrase niet; maar, als met dikke, zwarte letters op een wit lichtenden grond, zag hij eensklaps Siria's woorden voor zich: „er zijn menschen, die niet gelooven aan vriendschap tusschen een man en een vrouw.”

Wel overwogen moest hij erkennen, dat ook hem dit geloof ontbrak. Eerst nu zag hij 't helder in. Siria mocht gezwegen hebben, Emma mocht nog zwijgen: zij had dien militair lief, omdat zij genoeg had gekregen van haar